

Szoboravatások Sopronban

Azért gyűltünk itt ma egybe, hogy születésének 115., halálának 30. évfordulója alkalmából felavassuk **Lámfalussy Sándor** professzornak, Egyetemünk Erdőhasználati Tanszéke egykori vezetőjének bronz mellszobrát.

Erdős vidéken, az 1076 méter magas Vihorlát hegység tövében, a Laborc völgyében, Topolyán községben, Zemplén vármegyében született 1890. szeptember 11-én. Középiskolai tanulmányai után, 1908-ban iratkozott be Selmecbányán a Bányászati és Erdészeti Főiskolára, ahol az akkori tanmenetnek megfelelően, 1912-ben fejezte be az erdészeti szakosztályon folytatott tanulmányait. Az erdőmérnöki oklevelét 1914-ben szerezte meg.

Szakmai munkáját az államerdészeti szolgálatban, Erdélyben, Zalatnán kezdte mint az erdőgondnokság vezetője.

1919-ben, miután mint tartalékos címzetes főhadnagy leszerelt, ismét szolgálatra jelentkezett a Földművelésügyi Minisztériumban. Az erdészet akkori vezetője, Kaán Károly államtitkár a Bányászati és Erdészeti Főiskolára, az Erdőhasználati Tanszékre osztotta be. Abban az időben Krippel Móricz vezette ezt a tanszékét.

Ebben az időszakban alakult ki szoros barátsága Fehér Dániel professzorral is.

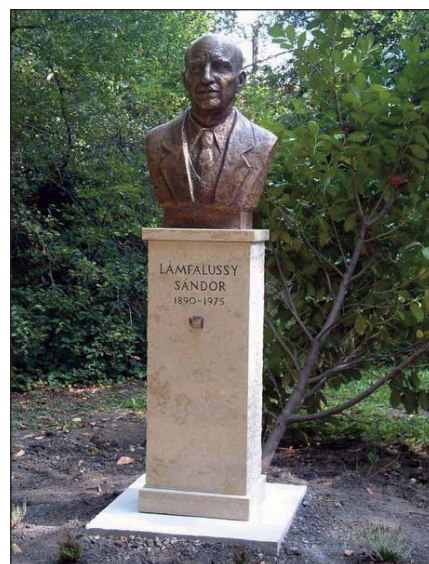
Bár Kaán Károly tanárrá akarta kinevezni, de mivel a fiatal oktató érezte a gyakorlati tapasztalatok hiányát, 1921-ben elhagyta a Főiskolát és Esterházy herceg alkalmazásába, annak hitbizományi uradalmában magánerdő-mérnöki szolgálatba állt.

Nevéhez fűződik a lenti fűrészüzem tervezése, építése és üzembe helyezése; de ő tervezte, építette és irányította 1923 és 1937 között a csömödéri, a kaposvári és a soproni fűrészüzemeket is. Már akkor megvalósította az erdőgazdálkodás és a fafeldolgozó fűrészipar egységét, azok egységes anyagmozgatási rendszerének kiépítésével együtt. Fél évszázaddal megelőzve a ma oly' divatos logisztika tudományos elméletét és gyakorlatát!

Mindezek mellett mint erdőigazgató, abban az időben egyedülálló szociális intézményeivel (például munkáslakások építésével és munkáskonyhák felállításával), a munkások életszínvonalának emelésével és a róluk való személyes gondoskodásával egy életre szóló tiszteletet és szeretetet érdemelt ki munkásaitól és munkatársaitól. Ez a tisztelet és hála halálát követően is évtizedekig él: 1997-ben Lámfalussy Sándor nevét vette fel Lentiben a helyi szakközépiskola.

1945-től 1947 végéig a Magyar Államerdészeti szolgálatában állt, előbb mint főerdőtanácsos, később mint miniszteri tanácsos az Erdészeti Kutató Intézet vezetője.

1946-ban hívták meg a Főiskolára előadónak. Egy negyed évszázados gyakorlati szakmai működése után 1947-től az Erdőhasználati Tanszéken folytat-

ta munkáját a Műszaki Egyetem egyetemi nyilvános rendes tanaraként, majd 1948. január 1-től 1961-ig, nyugállományba vonulásáig tanszékvezetőként is. 1962-ig adta elő az Erdőhasználat-tant. 72 éves korában önként vonult nyugalomba.

Oktató – nevelő munkáját a példamutató lelkiismeretesség, az igényesség, a mélyreható alapos szakmai felkészültség; s korszerűség, elevenség és főként a melegszívű, mély humanizmus jellemezte.

Tudományos és oktató munkáját fémjelzi a közel 30 tudományos dolgozat és szakkikk, valamint az 1953-ban kiadott Erdőhasználat I-II., illetve az 1960-ban megjelent, átdolgozott és bővített Erdőhasználat I. című egyetemi jegyzet.

Tagja volt a Magyar Tudományos Akadémia Erdészeti Bizottságának; az Országos Erdészeti Egyesület soproni helyi csoportjának pedig több éven át volt lelkes elnöke. Évente rendszeresen 6–8 előadást tartott az Egyesület különböző helyi csoportjainál. Választmányi tagja volt a Faipari Tudományos Egyesületnek és az ERTI tanácsának. A Szabványügyi Hivatalnak 10 éven át volt véleményező tagja. Hasznos és önzetlen munkájának elismerésül a kormány a Munka Érdemrenddel tüntette ki. 1973 augusztusában Szekszárdon, az Országos Erdészeti Egyesület közgyűlésén Bedő-díjjal tüntette ki az Egyesület.

Veszprémben, 1975. augusztus 4-én, 85 éves korában hunyt el. Sopronban helyezték végső nyugalomra. A Szent Mihály templom régi temetőjének fala melletti családi sírbolton, halottak napján a mai hallgatóink koszorúit is mindig megtalálhatóak.

Kép és szöveg: **Dr. Rumpf János**

Dr. Káldy József professzor, a XX. századi erdészeti gépesítés egyik meghatározó egyénisége, az erdészeti tudomány, az erdészeti gépesítés nemzetközileg is elismert, kiemelkedő tudósa és oktatója 1920. augusztus 28-án, Iharosberényben született. Édesapja, idősebb Káldy József, a szülőfalu evangélikus lelkésze.

Az elemi iskolát szülőfalujában, a középiskolát a soproni Berzsényi Dániel Evangélikus Líceumban végezte. Az érettségi után a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karán folytatta tanulmányait, ahol 1942. október 3-án szerzett erdőmérnöki oklevelet.

1942. október 10-től állami szolgálatba lépett, előbb a Besztercebányai Állami Erdőgazgatóság erdőrendezőségénél, majd a Marosvásárhelyi Állami Erdőgazgatóságnál tevékenykedett. Utóbbi helyen, mint építésvezető dolgozott, útépitéseknél és magasépítéseknél.

1944-ben bevonult katonai szolgálatra, a II. világháború végén hadifogságba

került. Hazatérése után a Pécsi Erdőgazgatóságon folytatta tevékenységét, ahol előbb műszaki osztályvezető, majd igazgatóhelyettes, később igazgató. Itteni munkája során a Baranya és Tolna megyei fatelepek, vasutak, iparvágányok és telefonhálózatok újjáépítésében és tervezésében működött közre.

Az erdőgazdaságok újabb átszervezése során, 1950-ben a Földművelésügyi Minisztérium Erdőgazdasági Főosztályára nevezték ki főmérnöknek. Ezt követően az Állami Erdők Üzemi Központjába (az Erdőközpontba) került, ahol előbb a Műszaki Osztályt, majd a Műszaki Fejlesztési Osztályt, később pedig az Erdőgazdasági Osztályt vezette.

1954-től a Sátoraljaújhelyi Erdőgazdaság igazgatóhelyettes főmérnöke.

1959. szeptember 1-ével kinevezték a soproni Erdőmérnöki Főiskola Erdészeti Géptani Tanszékére tanszékvezető egyetemi docensnek. Örömmel tért vissza ifjúságának, diákéveinek színterére és szívevel, lélekkel vetette be magát az új egyetemi élet kimunkálásába. A főiskolán beindította az újonnan felállított Erdészeti Géptani Tanszék oktatási és kutatási tevékenységét, megteremtette annak technikai hátterét és a tanszékét haláláig, nagy hozzájárulással irányította. 1976-77-ben – az Erdészeti Géptani Tanszék mellett – az Erdőhasználati Tanszékot is vezette.

1963-tól egyetemi tanár. Soproni tevékenysége alatt szinte folyamatosan részese volt az egyetem vezetésének. 1962-től az Egyetem Erdőmérnöki Karának dékánhelyettese, 1965-től 1969-ig dékánja. 1972-től 1981-ig az egyetem tudományos rektorhelyettese, közben 1977-78-ban megbízott rektora is. Részt vett több tudományos kérdésekkel foglalkozó országos bizottság munkájában is, közülük az MTA Erdészeti Bizottsága Erdőhasználati Munkabizottságának, a Fakitermelési ad. hoc. Bizottságának és az Országos Erdészeti

Egyesület Gépesítési Szakosztályának (melynek egyben alapító tagja is) több éven keresztül elnöke.

Dr. Káldy József már 1948-ban elkezdett tudományos munkával foglalkozni, első kutatásai a termelési költségek csökkentését és a falkitermelés gépesítés-fejlesztését célozták. Később érdeklődése a hazai cellulóz-alapanyag biztosítását lehetővé tevő fatermesztés irányába fordult. 1961-ben lett a „mezőgazdasági (erdészeti) tudományok kandidátusa.

Dr. Káldy József munkásságának eredményét 13 könyv, illetve könyvrészlet, 35 egyetemi jegyzet, továbbá 82 nyomtatásban megjelent tudományos közlemény jelzi. Írásai, szakkikvei leggyakrabban az „Erdészeti Lapok”-ban, „Az Erdő”-ben (melynek harminc éven keresztül szerkesztőbizottsági tagja volt) és az „Erdőgazdaság és Faipar”-ban jelentek meg.

1983. február 24-én, 63 éves korában hunyt el, váratlanul. A soproni evangélikus temetőben nyugszik.

Prof. Dr. Horváth Béla

Fotó: **Detrich Miklós,**

Pápai Gábor

